

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 360/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. K., S., zastúpeného advokátkou Mgr. G. H., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2012 doručená sťažnosť R. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu z 20. júla 2007 domáhal na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) zaplattenia „*istiny 30.990,00 Sk*“ s príslušenstvom povinným S., a. s., B. (ďalej len „odporca“) z titulu vrátenia kúpnej ceny notebooku ASUS A6VM Q060 (ďalej len „počítač“), ktorého funkčnosť reklamoval v záručnej lehote. Okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 103/2009-80 z 23. septembra 2010 jeho návrh zamietol. O odvolaní sťažovateľa z 9. novembra 2010 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012, ktorým „*napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje*“.

3. Sťažovateľ uviedol, že „*napáda touto sťažnosťou rozhodnutie Krajského súdu... sp. zn. 4 Co/6/2011 z 8. 2. 2012, a postup prvostupňového súdu, ktorého niekoľkoročnou nečinnosťou v tejto veci bola zmarená možnosť vykonať dôkaz obhliadkou veci – notebooku, nad rámec zákona požadoval súd od navrhovateľa predloženie ďalších dôkazov na podporu jeho tvrdení, hoci odporca predložil len jeden aj to pochybný, čím bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru)*“, a vyslovil názor [predniesol domnienku („*domnievame sa*“)], že „*interpretácia ustanovenia § 19 ods. 4 zákona č. 634/1992 Zb. oboma súdmi v neprospech spotrebiteľa nie je v súlade s ústavou a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách*“.

4. Sťažovateľ tvrdil, že „*konaním Krajského súdu...*“ došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva „*na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy...*“ a práva „*na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*“ postupom krajského súdu „*v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 6/2011 a jeho rozhodnutím z 8. februára 2012*“. Súčasne navrhol, aby

predmetné rozhodnutie krajského súdu bolo zrušené, vec bola vrátená „na ďalšie konanie“, bola mu priznaná náhrada trov právneho zastúpenia „v sume... 138,08 eur...“ a primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. S'ťažovateľ sa s'ťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené základné právo (resp. právo) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 3. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľom označeným základným právom podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovorom).

15. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým nevyhovel odvolaniu sťažovateľa (potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa), náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (pozri tiež bod 3)] oboznámil prvostupňové rozhodnutie a najmä

jeho odôvodnenie (ktoré považuje ústavný súd za právne relevantné citovať, keďže s výsledkami dokazovania okresného súdu sa odvolací súd „stotožnil“, pozn.):

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu 1.028,67 eur (30. 990,- Sk) spolu s 14 % úrokom z omeškania od 18. 04. 2007 do zaplatenia. Pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ si kúpil od odporcu dňa 31. 08. 2006 počítač NB ASUS A6VM Q060 za cenu 30.990,- Sk, ktorého vadu - prasknutý displej reklamoval u odporcu dňa a ku ktorej malo dôjsť pri bežnom zatváraní počítača. Mal za nepochybne zistené, že o spôsobe vybavenia reklamácie bol navrhovateľ informovaný listom zo dňa 06. 12. 2006 a aj keď reklamácia nebola vybavená v zákonom stanovenej lehote, z odborného posúdenia príslušného servisného strediska vyplynulo, že reklamovaná vada bola spôsobená mechanickým poškodením, čo odporca dňa 09. 01. 2007 navrhovateľovi oznámil s tým, že uplatnenú reklamáciu nepovažuje za dôvodnú. O uplatnenom nároku rozhodoval s poukazom na ustanovenia § 620 ods. 1, § 621, § 622 ods. 1 a ods. 2 a § 623 ods. 1 a ods. 2 Obč. zák. a dospel k záveru, že navrhovateľovi nárok na vrátenie kúpnej ceny počítača z titulu reklamovanej vady nevznikol, pretože displej počítača bol poškodený mechanicky, na čo sa záruka na tovar nevzťahuje. Zaoberal sa aj otázkou, odstúpenia navrhovateľa od kúpnej zmluvy listom z 18. 04. 2007, ktorým žiadal odporcu o zmierenie a vrátenie kúpnej ceny a dospel k názoru, že navrhovateľ ako kupujúci reklamáciu tovaru neuplatnil spôsobom stanoveným zákonom a to preto, že voľbu medzi možnými právami nevykonal dostatočne určite a zrozumiteľne, keď žiadal výmenu veci alebo vrátenie kúpnej ceny, pričom od kúpnej zmluvy neodstúpil, v dôsledku čoho mu nárok na vrátenie kúpnej ceny nevznikol a tento nárok uplatnil až potom, čo jeho reklámácii nebolo vyhovené...“

Následne krajský súd oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa, «ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, jeho návrhu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania. V odvolaní poukázal na ustanovenie § 19 ods. 4 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení platnom v dobe predmetnej, reklamácie - (ďalej len „zák. o ochrane spotrebiteľa“) ktoré stanovuje 30 dňovú lehotu na vybavenie reklamácie, po uplynutí ktorej, ak táto v lehote nie je vybavená, má spotrebiteľ rovnaké práva, akoby išlo o chybu, ktorú nemožno odstrániť a to podľa § 623 ods. 1 Obč. zák. - právo na výmenu veci alebo právo odstúpiť od zmluvy, ktoré ustanovenie platí bez ohľadu na to, či reklamácia

bola oprávnená alebo nie a jediným kritériom na vznik tohto nároku je prekročenie 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie. Poukázal na to, že od odporcu sa domáhal výmeny tovaru alebo vrátenia kúpnej ceny pre márne uplynutie 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie listom z 05. 01. 2007 a opakovane listom z 18. 04. 2007, ktorým žiadal vrátenie kúpnej ceny. Súdu prvého stupňa vytkol, že uvedené zákonné ustanovenia a preukázané skutočnosti ako smerodajné nebral do úvahy a namietal aj proti jeho záveru, že počítač nereklamoval postupom stanoveným zákonom a možných nárokov sa nedomáhal určite a zrozumiteľne. Mal za to, že listom zo dňa 05. 01. 2007 jasne uviedol, že žiada o výmenu tovaru alebo o vrátenie kúpnej ceny, teda obidve možnosti podľa ustanovenia § 19 ods. 4 zák. o ochrane spotrebiteľa v spojení s ustanovením § 623 ods. 1 Obč. zák., a uviedol aj uplynutie 30 dňovej lehoty, čím vyšiel v ústrety odporcovi, aby si on vybral spôsob plnenia. Podmieňovanie odstúpenia od zmluvy vzájomným nárokom na vrátenie počítača, považoval za chybnú úvahu, keďže počítač bol po celý čas v dispozícii odporcu a on ním doteraz nedisponuje a konštatovanie súdu prvého stupňa, že si nárok uplatnil až po tom, čo odporca nevyhovel jeho za zavádzajúce, pretože predmetný nárok si uplatnil listom z 05. 01. 2007 a zamietnutie reklamácie mu bolo oznámené listom z 09. 01. 2007, a vznikol bez ohľadu na skutočnosť, či reklámii bolo alebo nebolo vyhovené, ak nárok v tom čase nebol prekludovaný ani premlčaný. Taktiež mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že ním došlo k mechanickému poškodenou notebooku a spochybňoval aj dokument od servisného strediska S. zo dňa 20. 11. 2006 s poukazom na to, že odporca mal dostatok času vybaviť reklamácie v zákonnej lehote.».

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Odvolací súd prejednal vec podľa ustanovenia, §, 212 ods. 1. O. s. p. v rozsahu uvádzanom v odvolaní navrhovateľa a podľa uplatnených dôvodov na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že, odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal vrátenia kúpnej ceny zaplatenej za počítač, ktorý si kúpil od odporcu 31. 08. 2006 s odôvodnením, že tento nárok mu vznikol po bezúspešnej reklámii vady počítača ako i pre samotné nedodržanie lehoty stanovenej pre rozhodnutie o reklámii ustanovením § 19 ods. 4 zák. o ochrane spotrebiteľa.

V právnom vzťahu založenom kúpnu zmluvou zo dňa 31. 08. 2006 vystupoval navrhovateľ, ako fyzická osoba a odporca ako podnikateľ v rámci, svojej podnikateľskej činnosti práva a povinnosti účastníkov sa teda riadia osobitnou úpravou obsiahnutou v ustanoveniach § 612 až 627 Občianskeho zákonníka o predaji tovaru v obchode, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou kúpnej zmluvy v § 588 až 608 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť za vady predanej veci, ktorá sa prejaví ako rozpor s kúpnu zmluvou po prevzatí v záručnej dobe, je upravená v § 619 a nasl. Obč. zák. Pretože v danej veci má kúpna zmluva povahu spotrebiteľskej, stanovuje ďalšie práva kupujúceho (spotrebiteľa) povinnosti predávajúceho aj zák. o ochrane spotrebiteľa, tak ako na to poukazoval v priebehu konania aj navrhovateľ.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 4 zák. o ochrane spotrebiteľa predávajúci alebo ním poverený pracovník rozhodne o reklamácií ihneď, v zložitých prípadoch do troch pracovných dní. Do tejto lehoty sa nezapočítava čas potrebný na odborné posúdenie vady. Vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní. Po uplynutí tejto lehoty má spotrebiteľ rovnaké práva, akoby išlo, o chybu, ktorú nemožno odstrániť.

Práva kupujúceho spojené s neodstrániteľnou vadou kúpenej veci sú pritom určené v ustanovení § 623 ods. 1 a 2 Obč. zák. t. j. právo na výmenu veci, právo od zmluvy odstúpiť a právo na primeranú zľavu z kúpnej ceny.

Výklad ustanovenia § 19 ods. 4 zák. o ochrane spotrebiteľa navrhovateľom v odvolaní tak, že kupujúci má vyššie uvedené práva len z toho dôvodu, že reklamácia nebola vybavená včas, nebol správny.

Súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní, pokiaľ ide o zisťovanie vady reklamovanej veci a jej charakteru, vychádzal z posúdenia servisného strediska pre výpočtovú techniku, ktorému počítač zaslal odporca a z ktorého vyplynulo, že poškodenie displeja počítača bolo spôsobené mechanicky, na čo sa záruka nevzťahuje.

Súd prvého stupňa návrhu nevyhovel preto, že navrhovateľovi nárok na vrátenie kúpnej ceny z titulu reklamovanej vady nevznikol. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvého stupňa stotožňuje. Pre rozhodnutie bolo podstatné, či navrhovateľ v konaní preukázal, že zakúpený tovar mal vytykanú vadu alebo nie. Túto skutočnosť preukazoval iba svojou výpoveďou, ktorú však odporca v konaní spochybňoval a v rámci vybavovania reklamácie neuznal. Ďalšie dôkazy nepredložil, s výnimkou čestného prehlásenia L. P.,

ktoré súd prvého stupňa nepovažoval za dostatočný dôkaz preukazujúci vadu na kúpenom počítači. Dôkaznú povinnosť v sporom občianskosúdnom konaní spočívajúcu v povinnosti opísať všetky skutočnosti potrebné z hľadiska právnych noriem, podľa ktorých má byť vec posúdená a povinnosti označiť dôkazy, ktorými mieni svoje tvrdenia preukázať, má ten účastník, ktorý v konaní preukazuje skutočnosti, ktoré sú mu v konaní na prospech. Nesplnenie niektorej z týchto povinností má za následok neúspech v konaní.

Nevyhnutným predpokladom pre uplatnenie nároku z titulu vady výrobku je, že výrobok skutočne vadou trpí, čiže existencia vady. Až potom je možné uplatňovať nevyvrátiteľnú právnu domnienku neodstrániteľnosti vady v prípade nedodržania lehoty pre vybavenie reklamácie v zmysle § 19 ods. 3 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Výrazom ustálenej súdnej praxe je, že kupujúcim uplatnené právo zo zodpovednosti za vady je dôvodné len vtedy, ak je reklamovaná vada skutočne vadou, vyskytuje sa u predanej veci v dobe uplatneného práva zo zodpovednosti za vady. Bez tohto predpokladu nemožno vyvodiť záver, že závada kúpenej veci, ktorú kupujúci v záručnej dobe reklamoval, sa uplynutím lehoty stanovenej v tretej vete § 19 ods. 3 zák. č. 634/1992 Zb. stáva bez ďalšieho vadou prejavujúcou sa ako rozpor s kúpnuou zmluvou podľa § 619 ods. 1 a nasl. Obč. zák. Podľa výsledku reklamácie v danom prípade nešlo o výrobnú vadu notebooku, ale o jeho mechanické poškodenie, na ktoré záruka sa ani v zmysle všeobecných záručných podmienok nevťahuje. Preto nárok navrhovateľa nemožno považovať za dôvodný.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že z obsahu tohto právneho úkonu (listu z 18. 04. 2007) nie je zrejmé, že by si ním navrhovateľ uplatňoval právo na odstúpenie od zmluvy, pretože podľa jeho jazykového výkladu išlo o návrh na zmierlivé vyriešenie sporu tak, že účastníci si vrátia poskytnuté plnenia, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Treba poukázať na to, že reklamácia je jednostranný právny úkon, adresovaný predávajúcemu, ktorým kupujúci vytyka určitú vadu predanej veci, sama osebe však nemá priame účinky. Až po tom, čo kupujúci uplatní svoje právo zo zodpovednosti za vady právnym úkonom, ktorým oznámi predávajúcemu aké konkrétne právo v súvislosti s reklamovanou vadou si uplatňuje, vzniká kupujúcemu konkrétna predávajúcim zvolená povinnosť. Je preto nevyhnutným, aby takýto právny úkon bol jednoznačný, aby bolo zrejmé, ktoré konkrétne právo zo zodpovednosti za vady predanej veci sa kupujúci domáha. Nebolo vo veci sporné, že

odporca si uplatnil práva zo zodpovednosti za vady predanej veci už liste z 05. 01. 2007, ale ani v tomto liste nebolo jednoznačne zvolené právo zo zodpovednosti za vady. Pre právny úkon odstúpenia od zmluvy ako jednostranného právneho úkonu účastníka zmluvy, zákon vyžaduje na jeho platnosť a účinnosť splnenie všetkých náležitostí ako pri iných prejavoch vôle, teda musí byť zrozumiteľný tak, že je z neho zrejmé čo sa ním sleduje. List navrhovateľa z 18. 04. 2007, ktorý on považoval za odstúpenie od zmluvy, tieto náležitosti nespĺňa, lebo z neho nie je zrejmé, že navrhovateľ prejavuje vôľu ukončiť právny vzťah medzi účastníkmi, vyplývajúci z uzavretej kúpnej zmluvy. Je preto namieste s súlade s názorom súdu prvého stupňa dospieť k záveru, že navrhovateľ od kúpnej zmluvy neodstúpil.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už

ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V tomto ohľade z pohľadu *de lege lata* ústavný súd poukazuje tiež na § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov, v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07,

I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti poukazoval na nečinnosť vo veci konajúcich všeobecných súdov, aj ktorej dôsledkom malo byť porušené jeho základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (bod 3), ústavný súd poznamenáva, že tieto námietky posudzoval ako súčasť sťažovateľovej argumentácie vo vzťahu k porušeniu označených práv. Aj keď sťažovateľ ako súčasť dôkazového materiálu k sťažnosti pripojil „*sťažnosť na prietahy v konaní...*“ zo 14. marca 2012 a odpoveď predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 2087/2012 z 11. apríla 2012, v ktorej konštatoval, že „*Vaša sťažnosť je dôvodná*“, nebol dôvod, aby sa ústavný súd (viazaný návrhom na začatie konania – § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) zaoberal posudzovaním sťažnosti z hľadiska eventuálneho porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľ, kvalifikovane právne zastúpený, porušenie tohto základného práva nenamietal (pozri bod 5 – petit sťažnosti). K uvedenému ústavný súd ešte poznamenáva, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 6/2011 z 8. februára 2012 nadobudol podľa na ňom vyznačenej doložky právoplatnosť 29. marca 2012 a sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní (ktoré bolo v merite veci ukončené už uvedeným rozsudkom 8. februára 2012) až 14. marca 2012.

21. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bol odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012